

HRIEŠNA DOHODA

ELIZABETH O'ROARK

NEMÔŽE HO ANI VYSTÁŤ, NO AJ TAK PO ŇOM TŮŽI

metafora

**HRIEŠNA
DOHODA**

ELIZABETH O' ROARK

ELIZABETH O' ROARK
HRIEŠNA DOHODA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 199. publikáciu.

Z anglického originálu *A Deal With a Devil* vydaného Brower Literary & Management, Inc.,
v roku 2021, preložili do slovenčiny Daniela Tomašáková, Bibiana Lieskovanová
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 264
Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © 2021. A DEAL WITH THE DEVIL by Elizabeth O'Roark
Photography: Rafa Catala
The moral rights of the author have been asserted.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Daniela Tomašáková, Bibiana Lieskovanová 2023
Cover photo © stock.adobe/Augustino

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-615-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-614-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-613-9 (print)

*Venujem môjmu tímu
Badass Middle Aged Elven Assassins,
bez ktorých by som nevydala
ani jednu knihu.*

1

Dobro verzus zlo.

V komiksoch to vždy vyzerá tak jednoducho! Jeden chlapík chce svet zničiť. Druhý ho zas zachrániť. Zloduch má jazvu a k svojej priateľke sa správa surovo. Dobrák má zas sánku, ktorou by dokázal rezať sklo, a s túlavým psom sa na ulici podelí o svoju večeru.

Skutočný život je zložitejší. Zloduch pod zjazveným zovňajškom ukrýva srdce zo zlata. Občas majú obaja peknú sánku a často neviete, do čoho ste sa namočili, kým nie je príliš neskoro.

Okrem prípadov, keď vám ponúknu možnosť pracovať pre stelesnenie satana... vtedy je dostatočne zrejmé, čo môžete očakávať.

Takúto ponuku som dostala od môjho kamaráta Jonathana, keď sme pili kávu na príjemnej terase, kde palmy nad hlavami zakrývali ostré ranné slnko v Santa Monice. „Skôr než ma odmietneš, dovoľ mi povedať ti, aký by si mala plat,“ dodá, čo je presne ten druh návrhu, ktorý by ste čakali od satanovho personalistu.

Mala by som ozrejmiť, že Hayes Flynn, Jonathanov šéf, technicky nie je satanom ako takým – nevládne podsvetiu ani nemá rohy. I keď by mohol vlastniť vidly. Predpokladám, že na základe tých na mieru šitých oblekov značky Tom Ford, ktoré nosí, má chlapíka na všetky svoje potreby súvisiace s vidlami.

A satanom som ho nazvala ja, nie Jonathan, ale i tak sa mu táto prezývka hodí. V prvom rade preto, lebo pracuje ako plastický chirurg celebrit, čo je presne druh práce, ktorý by ste od satana očakávali, ak by z nejakého dôvodu nemohol robiť právo.

Po druhé, pretože je Brit. Je všeobecne známe, že každý extra uhladený Brit, ak to nie je James Bond, je zaručene zloduch, alebo aspoň

si to myslím na základe románov od Jane Austenovej a jedného filmu o Jamesovi Bondovi, ktorý som videla.

A napokon, pretože je tak trošku príliš dokonalý, čo poukazuje na fakt, že v tom musí byť zapletený nejaký druh čiernej mágie. Príliš vysoký, príliš vo forme – hranatá čeľusť, tmavé oči a plné pery, že by sa dali považovať za zbraň hromadného ničenia. Len sa spýtajte všetkých tých úbohých herečiek, ktoré raz či dvakrát vezme von a potom na ne zabudne, kým ony uverejňujú na Instagrame smutné fotky a otrepané citáty o samote. Neviem s istotou potvrdiť, či sú o ňom, ale dozaista je dostatočne príťažlivý, aby dokázal vyvolať množstvo sebalútosti všade, kadiaľ prejde.

Niežeby to mal byť pre mňa problém. Mojou supersilou, ktorú som nadobudla v priebehu tohto veľmi náročného roka, je, že som imúnna voči príťažlivým mužom. Moja sestra by povedala, že *zatrpknutá*, nie imúnna, ale ona zostala s tým istým chalanom od svojich štrnástich, tak čo o tom vôbec môže vedieť?

„Čo by bola moja náplň práce?“ opýtam sa a opriem sa na stoličke. Otázka je skôr formalita. Vzhľadom na moju finančnú situáciu nie som v pozícii, aby som v súčasnosti niečo odmietala. „Keďže sa tu však bavíme o Hayesovi, predpokladám, že to musí zahŕňať nejaké obchodovanie s ľuďmi alebo heroínom.“

Unavene a zároveň pobavene sa zasmee, pričom sa oprie na svojej stoličke. „Nič až také hrozné. Chcem, aby si za mňa zaskočila, kým budem s Jasonom v Manile.“

Prudko položím svoju kávu. Pátranie po Jonathanovej dočasnej náhradníčke sa začalo už pred mesiacmi, v sekunde, ako s Jasonom dostali avízo, že im schválili adopciu. „Čo sa stalo?“ spýtam sa. „Myslela som si, že si niekoho našiel.“

Pokrúti hlavou. „Nebola to dobrá voľba.“ Domnievam sa, že je to šifra pre *Hayes sa správa ako idiot* alebo *Hayes sa s ňou vyspal už počas pohovoru*. Hoci Jonathan o svojom šéfovi nikdy nepovedal zlé slovo, vďaka TMZ a *DeuxMoi* o tom čosi viem. Vedľa neho môj ex pôsobí ako člen cirkevného zboru. „Každopádne,“ dodá, „napadlo mi, že by som

mal jednoducho najat' teba. Potrebuje asistenta. Ty zas peniaze. Je to dokonalé.“

Jonathan vybavuje požiadavky: celebrit, ktoré očakávajú, že im nájde termín na počkanie v Hayesovom nabitom harmonograme, alebo Hayesa, ktorý zas požaduje, aby mu zabezpečil vyhľadávané rezervácie a exotické jedlá. Takáto práca si vyžaduje takt, dávku diplomacie a schopnosť dosiahnuť, aby sa nemožné stalo možným. Tvrdiť, že ja som perfektná voľba, je ako pokúsiť sa dať dohromady šestnásťročného chlapca s deväťdesiatročnou ženou a trvať na tom, že je to dokonalé, pretože sú obaja heterosexuáli.

„Takže si zúfalý a nevieš nájsť na tú prácu nikoho iného.“

Pozrie na mňa od svojej omelety z bielkov a uškrnie sa. „Nie, Tali. Si diskrétna a myslím si, že vám to spolu pôjde. Navyše, platí štyri tisícky na týždeň.“

Prekvapene otvorím oči. Vedela som, že sa má dobre, určite lepšie ako ja v *Topside*, bare inšpirovanom tvorbou speváka Jimmyho Buffeta a šatkami do vlasov, ale nevedela som, že sa má až *tak* dobre. Štyri tisícky krát šesť týždňov, počas ktorých tu nebude, nevyriešia moje problémy, minimálne ich však môžu neskutočne zmenšiť.

„Pravdepodobne si mal začať s týmto,“ odvetím a on sa sladko a prekvapene zasmee, ako to mám u neho najradšej. Ako dieťa, ktorému venovali nečakaný kompliment.

„Bolo to ľahšie, než som čakal, vzhľadom na to, aký máš na Hayesa názor,“ poznamená a postrčí si okuliare nahor po chrbte nosa. „A chcem, aby si vedela... stále si myslím, že tú knihu dokončíš. No myslel som si, že ak by si prestala panikáriť, čo sa týka vrátenia toho preddavku, mohla by si sa cítiť trochu menej pod tlakom.“

V tom prípade verí vo mňa viac, než verím sama sebe. Tá kniha, za ktorú som dostala slušný preddavok a ktorý som už stihla utradiť, leží za posledný rok len napoly napísaná, a to ju mám odovzdať už o pár mesiacov. Ak by som v tomto momente mala možnosť predať svoju dušu diablovej, pravdepodobne by som súhlasila, takže neodmietnem možnosť byť len na jeho výplatnom zozname.

Všetko sa to však zdá príliš jednoduché. Koniec koncov, bavíme sa tu o *Hayesovi*. „A to je všetko? Nepotrebujem prejsť nejakým pohovorom alebo niečím podobným?“

Na tvári sa mu mihne tieň, malinký náznak znepokojenia. „Budeš musieť podpísať zmluvu a dohodu o mlčanlivosti, ale to je všetko. Hayes mi v rozhodovaní dôveruje. Bude to v pohode.“

Pri spomienke na ten jediný raz, keď sme sa s Hayesom ocitli v tej istej miestnosti, si nie som tým až taká istá. Doteraz netuším, prečo bol v bare *Topside*. Neuveriteľne tam vytrčal z radu vo svojom drahom obleku. Ani neviem, prečo ma v jednej chvíli pozoroval, akoby so záujmom. Nebol ešte ani pri bare, keď sa výraz na jeho tvári zmenil. Odrazu sa tváril chladno a rezignovane, a keď som potom ďalší raz pozrela jeho smerom, bol preč. Možno to nemalo nič spoločné so mnou, ale nezdalo sa mi to ako najvhodnejší začiatok pre náš pracovný vzťah.

„Mám len jednu požiadavku,“ povie Jonathan. Nakloní sa dopredu, rukávmi obleku sa oprie o stôl a vystrie dlane. „Nevyspi sa s ním. Prosím. Ak s ním skočíš do postele v deň, keď odídem, budem sa musieť vrátiť rovno domov.“

Zasmejem sa tak hlasno, že pritiahnem pohľady od susedných stolov. Je desivé, že Jonathan, môj najstarší priateľ, by to vôbec predpokladal.

„Ver mi trochu. Nikdy by som nespala s niekým ako Hayes. S mužmi, ktorým sa nedá veriť, som skončila.“

Zvesí plec a poškriabe sa na čele. „Obávam sa, že si si urobila predstavu o Hayesovi len na základe nejakých debilných klebiet a svojej bujnej fantázie.“ Pohľadom spočinie na mne, v pohľade má súcit. „A Matt sa nikdy nezdal ako niekto, komu sa nedá veriť. Všetci sme boli rovnako prekvapení ako ty, keď sa to pokašľalo.“

Zovrie mi hruď. Na Jonathanových slovách nie je nič uisťujúce. Radšej by som si vypočula, kde som urobila chybu, a aby mi ukázal náznaky, že ma Matt sklame. Dokonca i teraz všetko, čo o mojom bývalom ktokoľvek dokáže povedať, je *ale ved' to bol taký skvelý chalan*.

Jonathan natiahne ruku ponad stôl a stisne tú moju. „Časom sa to zlepší, Tali. Keď sa objaví ten správny, tvoje hradby sa zrútia.“

Vzhľadom na môj úmysel jednoducho sa všetkým chlapom vyhýbať o tom dosť pochybujem.

Nech je to akokoľvek,

Hayes Flynn sa mojich hradieb ani ničoho iného nedotkne.

2

Odbočím na príjazdovú cestu a pozriem sa na rozvrh, ktorý mi dal Jonathan:

- 7.30 Príď do Starbucksu v Highland. Objednaj jedno *caffé latte* (plnotučné mlieko), tri cukry.
- 7.45 Vojdi dovnútra, použi kód. Vypni alarm. Polož kávu a papiere na kuchynskú linku.
- Ak sa Hayes neukáže dole do 8.00, napíš mu. Ak neodpovie, budeš ho musieť ísť zobudiť. Pozor: Môže mať spoločnosť.

Bojím sa, že som na niečo zabudla, a keď mám byť úprimná, dokonca si nie som ani istá, či som aj tých prvých pár inštrukcií zvládla. Už som si stihla frknúť latte na sukňu a neviem, či mu ten cukor tam mám dať sama, alebo Pán temnôt dokáže túto náročnú vec urobiť aj sám.

Mohla by som sa spýtať Jonathana, ak by som naozaj musela, ale momentálne je na ceste do Manily a pravdepodobne by som si príležitosť otravovať ho mala nechať na dôležitejšie situácie. Boh mi je svedkom, že pravdepodobne sa v priebehu dňa vyskytnú, ak vôbec toľko vydržím. Keď tu tak sedím pred Hayesovou rezidenciou na Hollywood Hills, začínam cítiť v tomto ohľade neistotu.

V prvom rade preto, lebo už teraz svojho šéfa neznášam, čo býva vždy zlé znamenie.

Po druhé, pretože *naozaj* neznášam jeho dom. Očakávala by som skôr niečo ako sám Hayes: čisté línie a nádherné oblúky so sviežim nádychom, nečakanú krásu. Namiesto toho je to dom, ktorý by ste si kúpili, ak by ste sa, možno, preslávili pesničkou o prdení – dom je veľký

došť na to, aby pojal veľkú dedinu a preplnený mnohými nevkusnými prvkami: fontánami, stĺpmi, klenutými oknami, *vežičkami*. A v podnebí, kde sa darí kvitnúcim stromom a bugenvileám, jediným prvkom jeho záhrady, sú úhľadne strihané živé ploty a jedna veľká palma, čo naznačuje presne ten druh bezduchosti, aký by som od niekoho s jeho bulvárnuou minulosťou aj očakávala.

Než vystúpim z auta, zdvihnem plecia a zhlboka sa nadýchnem. Je nepodstatné, či sa mi páči on, alebo jeho dom. Táto práca je prostriedkom na dosiahnutie cieľa, prvá slušná príležitosť, aká sa mi za tento veľmi náročný rok naskytna, a ja si to nepokašlem.

Je jedno, aký je otrasný, nemusím ho mať rada, aby som si udržala jazyk za zubami a plnila jeho príkazy. Koniec koncov, bude to iba na šesť týždňov.

Žonglujúc s papiermi, kávou a kabelkou sa mi podarí otvoriť dvere a vypnúť alarm. Ako prechádzam, opäťky sa ozývajú na podlahe. Interiér ma sklamal rovnako ako exteriér: mramorové podlahy, množstvo obrovského dreveného nábytku, dve kľukaté veľké schodiská vedúce do samostatných krídel domu. Cítim sa osamelo, keď spávam sama v garsonke, takže si neviem predstaviť, ako by som sa cítila v takom obrovskom priestore. No keď sa to tak vezme, Hayes nepochybne nespáva často sám.

Vytiahnem dva mobilné telefóny, ktoré mi Jonathan zveril – jeden na bežné Hayesove telefonáty a druhý pre prípady núdze. Akurát sa chystám usporiadať noviny, keď ho začujem schádzať po schodoch. Príliš rýchlo, takmer počuteľne sa mi rozbúcha srdce. Hlavnou náplňou mojej práce bude komunikácia s pacientmi a vybavovanie nákupov a úradov. *To zvládnem*. Ešte však nie som pripravená na jednu vec – na stretnutie s ním.

Pozriem sa do zrkadla oproti, uistím sa, že novú hodvábnu blúzku mám stále zakasanú a že škrvnu od rozliatej kávy nie je až tak vidieť. Všetko na mne akoby kričalo „drobučká a neškodná“. Vlasy mám vyčesané do vysokého drdolu, na tvári len maskaru a balzam na pery. V očiach sa mi zračí vzdor. Potrebujem, aby hovorili: *Som vám*

k službám, a momentálne skôr hovoria: Mám pri sebe slzotvorný plyn alebo: Poznám sa s členmi gangu.

Kým s tým stihnem niečo urobiť, objaví sa v žiarivo bielej košeli a čiernom obleku. Je ešte vyšší, než som si pamätala, a ešte príťažlivejší. Lesklé tmavé vlasy, vlhké a začesané z tváre, mierna červeň na ostrých lícných kostiach, ešte rozhorúčený zo sprchy.

Je to tvár, ktorá vás prinúti obzrieť sa druhý- a potom aj tretíkrát. Tvár, ktorá vás prinúti túžobne očakávať zvuk jeho hlasu... nepochybne nízkeho a drsného ako hrom, toho druhu hlasu, ktorý vám brnkne na strunu v podbrušku, kvôli ktorému stisnete kolená k sebe v slastnom očakávaní. Alebo aspoň by to malo taký efekt, keby sa na mňa neďíval, akoby som sa práve vlámala do jeho domu.

„To má byť vtip?“ namieta. Hlas má presne taký, ako som si ho predstavovala. Škoda, že si to kazí tým, že je sám sebou. Musel predsa vedieť, že prídem. A ešte som nič nepokazila.

„Nie,“ poviem, odrazu vďačná, že nás delí kuchynská linka. „Som Tali. Jonathan ma požiadal, aby som za neho zaskočila, kým bude preč. Predpokladala som, že o tom viete.“

Šklbne mu svalom v sánke. „Informoval ma, že náhradníčka sa bude volať Natalia,“ odvetí a prudko vydýchne. „Nie jeho kamarátka, čašníčka.“

Slovo „čašníčka“ vysloví, akoby to bolo niečo ako *rasista* alebo *pedofil*. Predpokladala by som, že chlapík, ktorý toľko pije, si bude svoju profesiu vážiť.

„Máte s tým nejaký problém?“ opýtam sa. Môj hlas je pravdepodobne hrozivejší a menej zmierlivý, než sa vyžaduje – niet zlej situácie, ktorú by som nevedela ešte zhoršiť. No dala som kvôli tomuto v práci výpoveď, takže sa nevzdám bez boja.

„Potrebujem hovoriť s Jonathanom, keď pristane,“ povie a stlačí si košeň nosa. „Očividne došlo k nedorozumeniu. Máte vôbec nejakú prax?“

Či mám prax v dvíhaní telefónu a vyzdvihovaní vecí z čistiarnie? Áno. Kopu. Naozaj nemôžem uveriť, že Jonathan sa obával, aby som sa s týmto chlapom nevyspala. Popravde, chcela by som mu urobiť veľa vecí, ale väčšina zahŕňa pľuvanie, a to nie sexi spôsobom.

„Áno,“ odpoviem a prekrížim si ruky na hrudi. „Pokiaľ viem, dvíhanie telefónu si nevyžaduje titul z Harvardu.“

„Ktorý zjavne nemáte,“ podotkne.

Mohla by som namietat, že som absolvovala magisterské štúdium, ale zmieňovať sa o niečom, čo som *nedokončila*, by v mojom prípade pravdepodobne nepomohlo.

Schyti kávu a pri pohľade na balíčky cukru vedľa nej si povzdychne. Zjavne je taký zaneprázdnený a dôležitý, že si ani nestíha osladiť vlastnú kávu. Poučila som sa pre zajtrajšok. Niežeby to vyzeralo tak, že nejaký zajtrajšok vôbec prichádza do úvahy.

„Zavolám Jonathanovi,“ povie odchádzajúc. „Nezvykajte si tu.“

Dvere sa zatresnú a ja pomaly a prudko vydýchnem. Čo sa to vôbec, dopekla, stalo? Pochopila by som, ak by som sa mu znepečila po tom, ako by ma spoznal. Nebolo by to prvýkrát, ale správal sa ako debil ešte skôr, než som stihla otvoriť ústa.

Opriem sa o mramorovú linku a tvár si vložím do dlaní. Napokon ma premkne sklamanie. Už som dala výpoveď v *Topside* a navyše dosť narýchlo. Nezoberú ma späť. Pokiaľ si rýchlo niečo nenájdem, môžem zamieriť rovno domov do Kansasu s chvostom stiahnutým medzi nohami, presne ako to predpokladal môj bývalý priateľ.

Najbolestnejšie však je, že táto práca sa zdala byť *znamením*, že všetko sa vyrieši, že sa vyhrabem z tejto šlamastiky, v ktorej som sa ocitla. Ten zlomok šťastia, ktorý som kedy mala, sa však vyparil vo chvíli, keď som prijala ten preddavok. Prečo by to malo byť teraz iné?

Nakoniec prejdem do Jonathanovej kancelárie, ktorá sa nachádza vpravo od kuchyne. Je malá a slnečná a vo svojej strohosti taká mystická. Okrem pracovného stola a kresla ju zdobí iba jedna zelená papraď a dve zarámované fotografie – na jednej je Jason a na druhej sme my traja, ako sa smežeme vo vánku a za nami sa rozprestiera osvetlené mólo v Santa Monice.

Chlípem si studenej kávy a začnem vybavovať e-maily z víkendu, čakajúc na svoje vyhodenie. Už som sa takmer, *takmer* stihla zmieriť

s tou predstavou, keď mi zavolá cez obed. Napriek tomu mi stiahne žalúdok. Ešte nikdy som nedostala padáka. A ani som nikdy neprišla o tak veľa peňazí na jeden šup.

„Dnes ráno,“ začne strnulo, „ste ma... zaskočili. Chcel som sa len uistiť, že viete, do čoho idete. Nie je to jednoduchá práca.“

Telom mi prebehne úlava ako para cez unikajúci ventil. Nevieam, vďaka čomu zmenil názor, a v skutočnosti je mi to jedno. „To je v poriadku.“

„Budete tráviť dlhé hodiny v práci,“ povie. „A tiež budete musieť robiť aj... ďalšie veci.“

Zaborím sa do kresla. „Chystáte sa dať mi nemiestne návrhy,“ poviem a trápne sa zasmejem.

Poznámku ocení úplným tichom. Očividne som opäť raz pokašľala konverzáciu jedným z mojich nemiestnych pokusov o humor.

„Nie,“ odvetí napokon. „Sú však isté veci v rámci môjho životného štýlu, ktoré vám môžu pripadať nevkusné.“

„Myslíte vežičky?“ vyklzne mi z úst. Až strpnem z vlastného nedostatku taktu. Potrebujem náhubok. „To nevadí. Neprekážajú mi nevkusné veci. Je to v poriadku.“

„Okej,“ povie a sklamane vydýchne. Očividne dúfal, že odídem sama. „Môžete zostať, kým sa Jonathan nevráti. A som si istý, že vám to povedal, no aj tak by som rád zdôraznil, že k môjmu súkromnému číslu sa nesmie *nikto* dostať. Nikto.“

Jonathan mi to už vysvetlil tak nástojčivo, akoby sme sa bavili o prístupových kódoch k jadrovým hlaviciam. Ak niekto zavolá, prijmem odkazy a prepošlem všetky správy, ktoré sa zdajú byť relevantné, osobné alebo inak významné. Jediní, ktorí však majú Hayesovo číslo, sú jeho kamarát Ben, Jonathan a teraz ja, takže ak unikne, bude vedieť, koho obviňiť.

„Postarať sa, aby vás ľudia neotravovali. Jonathan mi to už povedal.“

„Presne,“ odvetí. „Vrátane vás.“ A potom bez jediného slova zloží.

Zhlboka si povzdychnem a zavriem oči. Bude to naozaj dlhých šesť týždňov.

3

Zistila som, že neexistuje taký zlý deň, aby ho prechádzanie okolo nového bilboardu môjho bývalého priateľa nemohlo ešte zhoršiť. Keď cestou do práce míňam hipsterské kaviarne a biopotraviny, z boku desaťposchodovej budovy sa na mňa usmieva Mattova pekná tvár, ktorá je umiestnená tak príhodne, že sa jej nemôžem vyhnúť a zároveň hľadieť na cestu.

Mattov prvý prelomový projekt bol vojnový film odohrávajúc sa vo Vietname pod názvom *Write Home* (List domov). Hral v ňom mladého vojaka, ktorého smrť dojala divákov k slzám. Ľudí najprv upútala jeho krásna tvár, plné pery, modré oči a dokonalé črty. Domnievam sa však, že úplne si ich získal tým, že v podstate hral verziu seba samého: milého, úprimného chlapca s dobrými úmyslami. Jednoduchého chalana, ktorému záležalo na ľuďoch okolo a ktorý sa iba jednoducho chcel vrátiť domov k svojmu dievčaťu.

Pri pohľade na bilbord vidím rovnakú tvár. Tvár druháka na strednej, ktorý sa neočakávane zaľúbil do štrnásťročnej knihomoľky. Milý chlapec, ktorý ma zobral na stredoškolský ples a ktorému som venovala skoro všetky svoje „po prvé“. Nemala by som už vidieť tú pretváрку, keď teraz zdvihnem zrak a vidím jeho tvár? Naozaj neznášam fakt, že ju nevidím. Pretože ak stále neviem, kde som sa v Mattovi zmýlila, ako na to prídem v prípade iných?

Vojdem do Hayesovho domu. Usporiadam noviny a vypnem alarm. Nenechám si Mattom pokaziť deň.

Hayesova káva je položená na linke, už ocukrená. Hádám by som od neho nečakala, že si nasype a zamieša cukor sám ako taký idiot.

Posmeľujem sa, keď ho začujem prichádzať dolu schodmi. Očakávam ďalšiu dávku toho kyslého postoja, ktorého sa mi dostalo včera,

ale keď vojde do kuchyne, ledva na mňa pozrie. Okrem jeho očividnej únavy je ťažké neďávať sa na neho a kvôli tomu strácam voči sebe úctu. Jeho široké plecia a našpúlené ústa z neho predsa nerobia slušného človeka.

Odpije si z kávy a privrie oči. „Ibuprofén,“ požiada ma. „Zásuvka naľavo.“ Hovorí potichu a má zachrípnutý hlas.

Kedysi by som možno voči nemu pocítila trochu ľútosti. Teraz sa však sústreďujem na to, aby som si svoju ľútosť ponechala len pre seba. A on je dosť starý na to, aby vedel, čo sa stane, keď sa opije do nemoty.

Nájdem fľašu s vodou a posuniem ju k nemu. „Ako ste sa dostali domov?“ zaujíma ma.

Prizhmúri oči. „Nekvalifikovaná a predpojatá. Aká skvelá kombinácia,“ zašomre a do ruky si vysype oveľa viac tabletiiek, než by mal. „Existuje služba, ktorá vám dovezie auto domov, ak ste pili. Kde je harmonogram?“

Prejdem miestnosťou, aby som ho zobrala z tlačiarne. Hoci máva Hayes zvyčajne jeden operačný deň a jeden konzultačný deň v ordinácii týždenne, preslávili ho (a nie, nie je to jeho penis) a zaberajú mu každý víkend a každý voľný pracovný deň: návštevy u klientov. Celebrity nechcú riskovať, že ich odfotia s podliatou a so skrvavenou tvárou, takže Hayes ich navštevuje doma ako nejaký misionársky lekár, aj keď sa zameriava viac na zväčšovanie pier než na amputáciu končatín.

Zamračí sa, keď mu ho podám. Nemám ani poňatia, či sa mračí preto, lebo som niečo pokazila, alebo kvôli harmonogramu, ale Jonathan ma upozornil, že Hayes býva extra mrzutý v dni, keď absolvuje návštevy.

Čo je v podstate takmer každý deň v týždni, takže Jonathan mi v rámci šetrenia časom mohol len povedať, že *extra mrzutý býva vždy*.

Vstane. „Na poschodí je žena. Postarajte sa, aby odišla, keď sa zobudí.“

Od prekvapenia otvorím ústa. Predpokladám, že toto je jedna z *vecí*, o ktorých tak nejasne včera hovoril. „A vy sa s ňou nechcete, veď viete, *rozlúčiť?*“

Panovačne zdvihne jedno obočie a nakloní sa po kávu. „Prečo by som mal, keď mám vás, aby ste sa o to postarali?“

„A ako presne sa odo mňa očakáva, že ju dostanem z vášho domu? Náhodou nemáte k dispozícii revolver?“

Začujem jemné zabručanie, možno smiech alebo jeho spôsob, ako mi bez slov povedať *drž už hubu*. „Len ju zoberte na raňajky,“ odpovie ako muž, ktorý to už zažil aspoň tisíckrát. „Najlepšie je nikdy sa nerozhádzať na pozemku pre prípad, že odmietnu odísť. A pošlite jej nejaké kvety.“

Tak veľmi vyvrátim oči dohora, až sa bojím, že mi tak zostanú. „Čo má byť napísané na kartičke?“

Mykne plec om a vstane. „Neviem. Na niečo už prídete. Som si istý.“

„Nečakaj, že zavolám,“ navrhnem.

Poškriabe sa po čele. „Aké hlúpe z mojej strany myslieť si, že by ste boli schopná postarať sa o *jednu* drobnosť bez inštrukcií. Jednoducho jej poďakujte za krásny večer alebo niečo také.“

„V poriadku. Ako sa volá?“

Zastane, premýšľa a hľadí na mňa, akoby očakával, že sa mi odpoveď objaví na čele. „Lauren?“ háda. „Alebo Eva?“

„Vážne mi chcete tvrdiť, že ani len netušíte, ako sa volá žena, do ktorej ste minulú noc strkali penis?“

Pohľadom mi na dlhú chvíľu zavadí o ústa a potom žmurkne a odvráti zrak. Pomaly, kontrolované vydýchne. „Vážne mi chcete povedať, že vás nemôžem požiadať, aby ste spravili jednu prekliatu vec bez toho, aby som si musel vypočuť váš názor?“

Myslím, že má pravdu, ale neviem to nechať iba tak. „Len si jednoducho neviem predstaviť, že skutočne neviete, aké je jej meno.“

„Stretávam sa iba so ženami, ktoré vedia, že odo mňa nemajú nič očakávať,“ odvetí a otočí sa na odchod. „Ak by som si pamätal ich mená, vzbudilo by to falošné očakávania.“

„Postarám sa, aby odišla,“ odpoviem zamračená, keď odchádza. Presne takýto druh sračiek by som od neho očakávala. Len ma prekvapilo ako veľmi... nešťastne pri tom znie.

Gazdiná Marta prichádza o hodinu neskôr. Zoznámili sme sa včera, ale nebol to bohvieako dlhý rozhovor, keďže moje znalosti španielčiny som nadobudla výhradne len zo sledovania seriálu *Dora prieskumníčka* s mojou neterou, čo mi momentálne nie je obzvlášť užitočné. Nespomínam si ani na jednu časť, v ktorej by Dora vysvetľovala opičiakovi, že na poschodí sa nachádza nahá žena.

„Señorita,“ poviem a ukážem na prvé poschodie. Potom napodobním spanie a akože položím hlavu na vankúš. „Dormir.“ Zdá sa, že ma pochopila. Je možné, že to nie je prvýkrát.

Doprajem Lauren/Eve niekoľko hodín spánku dúfajúc, že možno sama odíde z domu. Keď sa tak nestane, vzdám to a vyberiem sa do Hayesovej spálne. Vzhľadom na všetko to oblečenie na podlahe a úplne nahú blondínku v jeho posteli vyzerá jeho spálňa na rozdiel od zvyšku domu momentálne dosť využívané. Opatrne sa vyberiem jej smerom. Naozaj neviem, čo by som urobila, ak by som stúpila na použitý kondóm. S najväčšou pravdepodobnosťou by som si musela dať amputovať nohu.

„Haló,“ poviem, keď k nej prídem. „Lauren? Eva?“

Žiadna odpoveď.

„Abby? Gwyneth? Judi Denchová?“

Zatlieskam rukami. Stále nič. Začínam uvažovať, či nie je mŕtva. Vtedy sa môj spisovateľský mozog načisto rozbehne. Vidím, ako sa mi to všetko mihá pred očami: Uvedomím si, že je tuhá, a natiahnem sa po telefón. Vyťukám 911 a vtom sa na druhej strane linky ozve Hayesov hlas. „*Vedel som, že sa ti nedá veriť,*“ povedal by a vstupná brána by sa začala spúšťať a uväznila ma tam. „*Varoval som Jonathana, že neprejdeš testom.*“

Natiahnem sa a potrasím jej ramenom, zvyšujem hlas, až kým prakticky nekričím.

Konečne zdvihne hlavu. Mejkap má rozmazaný po celej tvári aj Hayesových drahých obličkách.